

תת"ע (עכו) 3273-07-24 - מואמן סובח נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3273-07-24 - מואמן סובח נ' מדינת ישראל שלום עכו

תת"ע (עכו) 3273-07-24

מואמן סובח

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[24.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 15.07.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 15.09.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

המבקש חתם על הזמנה לדיון ואין הוא מעלה טענות כנגד זימונו. כל שבפי המבקש הינה טענה בדבר מחלתו

בקורונה אשר מהווה לטענתו נסיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

עיינתי באישור המחלה אשר צורף על ידי המבקש ואין בו כדי להצדיק את היעדרותו מהדיון. המדובר באישור מחלה

אשר הופק ביום 29.08.2024 בעוד שהדיון היה ביום 15.07.2024. משעסקין באישור מחלה רטרואקטיבי, אין

מקום לייחס לו משקל כלשהו בהליך בו עסקין, ודומה כי אישור זה בא לעולם לצורך צירופו לבקשה זו (ראה לעניין

זה עפ"ת 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל).

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינינו.

המבקש אמנם טען כי שכר את הרכב נשוא העבירה ועל כן לא היה בידו לדעת כי המדובר ברכב אשר רישונו פקע,

יחד עם זאת המדובר בטענה בעלמא אשר נטענה בגוף הבקשה בלבד, ואין לגביה כל התייחסות בתצהיר המבקש.

זאת ועוד, המבקש לא צירף חוזה שכירות ואף לא מסמך ראשוני כלשהו המלמד בדבר אימתות טענתו. ערה אני

לטענת המבקש כי לא עלה בידו לצרף תצהיר מטעם בעל הרכב, אולם בצד זאת היה על המבקש, לכל הפחות,

להצביע על זהותו של בעל הרכב.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של

עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש

לשינוי התוצאה. המבקש לא הצביע על טעמים שיש בכוחם להביא לשינוי התוצאה. גזר הדין אשר הוטל על המבקש

היה מאוזן ואף מקל וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, אורך תקופת הפקיעה, מתחם העונש ההולם ועברו

התעבורתי.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ד, 24 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.